ज॰म॰ कुर्व्वेत्यादि। गुहां प्रविश्य तस्याः द्वारमपरं प्राविशन् आप्ता नां स्निग्धानां हवमाह्वानं कुर्व्वन्तः भावेऽनुपसर्गस्येत्यप् संप्रसा रणं च पिपासा पातुमिच्छा तस्याबधोऽपनयनं हनश्चबध इत्यप् बधादेशश्च तं काङ्क्षितुं शीलं येषामिति काक्षिमाक्षिकांक्षाया इत्यस्मात्सुप्यजातौ णिनिः इदितोनुम् साधुकारिणि वा कीदृशं द्वारं तमोघनप्रख्यं तमसोघनः मूर्त्तिः काठिन्यं तेन सदृशं मूर्त्तौ घनइति हन्तेरण्प्रत्ययो घनादेशश्च निपात्यते मूर्त्तिमत्तमइव द्वारमित्यर्थः॥ ६१॥

भ॰ कुर्व्वेत्यादि। ते आप्तानां स्निग्धानां हवमाह्वानं कुर्व्वन्तोगुहा याद्वारं द्रुतं प्राविशन् कीदृशाः पिपासायास्तृष्णायाबधं हननं काङ्क्षन्तीति ग्रहादित्वात् णिन् ताच्छील्ये आभीक्ष्ण्ये वा णिन्निति प रः स्वमतेऽपि तदर्थता प्राप्यते यतो णिन्विधायकसूत्रे अर्थविशे षोनोक्तः किन्तु ढघेकृतीत्यादौ भव्यर्णार्थणिन्नित्युक्तं तेनाभिधाना दर्थविशेषेऽपि णिन् स्यादिति ज्ञापितं द्वारं कीदृशं तमोघनप्रख्यं तमसां घनेन काठिन्येन प्रख्यं सदृशं मूर्त्तिः काठिन्यमुच्यते तदु पचारात् मूर्त्तिमत्तयाइवेत्यर्थः मेघप्रख्यं तमश्च प्राविशन्निति केचित् हवमिति हुलिहोमे इत्यस्यालन्तस्य रूपं धातूनामनेका र्थत्वात् आह्वानार्थता ह्वेञोऽल् हुश्च भावे नतूपसर्गादिपरः हन्ते रलि हनबधष्टीड्यलीति बधादेशः काठिन्यादौ हन्तेरल् घना देशश्चेति परः स्वमते निपातः॥ ६१॥

तस्मिन्नन्तर्घणे पश्यन् प्रघाणे सौधसद्मनः। लौहो द्घनघनस्कन्धाललितापघनां स्त्रियं॥ ६२॥